

*Dążę,
Dążę z funkcją wszechmierną,
Według matematycznego porządku,
Razem z epsilonem większym od zera
Dążę do granicy
S.F.*

Jak mawiał Karl Weierstrass, „matematyk, który nie jest po trosze poetą nigdy nie będzie doskonały”. **Doktor Stanisław Fudali**, matematyk, geometra, dydaktyk swoją przygodę z poezją rozpoczął w młodości. To towarzystwo cenił sobie zawsze. Może to potwierdzić m.in. tomik poezji „Kwity burz”.

Swoją ścieżkę edukacyjną dr Stanisław Fudali zainaugurował jeszcze przed wojną. Od 1935 roku uczęszczał do szkoły powszechnej w Brzeżanach. Naukę rozpoczął lub parę dni później. Było to związane z osobistą niechęcią do tzw. ochronki – tak wtedy nazywano przedszkole prowadzone przez zakonnice. Jego edukacja szkolna przebiegała dosyć nietypowo, gdyż z niewyjaśnionych przyczyn świadectwa ukończenia klasy piątej nigdy nie otrzymał. Jako niespełna jedenastoletni chłopak 13 kwietnia 1940 r. trafił za Ural. Przebywając tam przeszło sześć lat, jak wspominał: „nabrał życiowego rozumu jako element szczególnej troski NKWD”. Okres powojenny upłynął na nadrabianiu zaległości edukacyjnych (matura w roku 1951) oraz pracy na gospodarstwie rolnym swego dziadka Antoniego Dziedziniewicza, w Szczawnie Zdroju. Kariera oświatowa dra Stanisława Fudalego rozpoczęła się w roku 1947 od posady gońca. Następnie awansował na pracownika kancelarii, aby w końcu zostać nauczycielem języka polskiego i matematyki. Ta ostatnia pasja pozostała do ostatnich dni życia.

Studia matematyczne na Uniwersytecie Wrocławskim ukończył w roku 1956. Jako magister matematyki ogólnej, wspomina: „wbijał wiedzę do głów przyszłym oficerom LWP w Szkole Oficerskiej Wojsk Lotniczych w Oleśnicy”. Po ukończeniu studiów doktoranckich uzyskał stopień naukowy doktora nauk matematycznych w zakresie geometrii różniczkowej i etat adiunkta w Instytucie Matematycznym Uniwersytetu Wrocławskiego. W latach 1970-1975 był wicedyrektorem Instytutu Matematyki, a od września 1968 do czerwca 1980 prowadził wspólnie z mgr. F. Ferdkiem specjalną klasę matematyczną w III LO we Wrocławiu. Jesienią 1980 r. porzucił geometrię różniczkową na rzecz intuitywnej. Wtedy, po paru latach, poczuł się prawdziwym matematykiem-geometrą. I takim się czuł do emerytury w roku 1995 r.

Ze Szczecinem i Uniwersytetem Szczecińskim związany był od 1984 r. 1 października 1985 r. wraz z Wyższą Szkołą Pedagogiczną awansował na adiunkta Uniwersytetu Szczecińskiego. W Instytucie Matematyki pełnił funkcję wicedyrektora, a od 1989 r. kierownika Zakładu Geometrii Różniczkowej. W okresie 1990–1994 pełnił funkcję prezesa Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Matematycznego. Za jego kadencji na ścianie gmachu WMF US odsłonięto tablicę poświęconą wybitnemu matematykowi Hermannowi Grassmannowi.

W latach 1992–1994 dr Stanisław Fudali napisał monografię naukową pt. „Pokrycie homotetyczne, oświetlenie i stabilizacja figur wypukłych”. Jego praca naukowo-badawcza zaowocowała 29 artykułami i komunikatami naukowymi, 39 publikacjami popularno-naukowymi, 13 artykułami dydaktyczno-naukowymi, 17 skryptami, ponad 20 publikacjami

spoza matematyki. Do jego dorobku zaliczyć należy również redakcję 14 prac z matematyki i jej historii.

Doktor Stanisław Fudali znany był w całym kraju jako współorganizator ośmiu Ogólnopolskich Szkół Historii Matematyki oraz redaktor instytutowego czasopisma naukowego pt. *Acta Mathematica Pomeranica*, którego cztery numery ukazały się w latach 1992–1999.

Doktor Fudali słynął z bardzo dobrze przygotowanych wykładów. Jego dar przekazywania mądrości zaszczerpił pasję uczenia matematyki u wielu pokoleń. „Wykłady doktora, w których uczestniczyłam jako studentka III roku matematyki pamiętam do dzisiaj. Budynek WMF, drugie piętro, sala 212, rząd tablic z powstającymi na naszych oczach konstrukcjami, namaszczenie i powaga, towarzyszące przedstawianiu programu Feliksa Kleina na jego inauguracyjnym wykładzie w Erlangen, pojęcia które co tydzień stawały się coraz bardziej zrozumiałe „dwustosunek czterech punktów, przekształcenia centroafiniczne, kolineacje, homologie” i wiele, wiele innych”¹.

Po wielu latach, mimo ciężkiej choroby i podeszłego wieku wspierał swoimi starannie przygotowanymi wystąpieniami organizowane przez Pracownię Dydaktyki Matematyki Ogólnopolskie Konferencje Naukowe „Matematyka – nasza niedostrzegalna kultura”. Podczas dziewiątej, 15 marca 2014, w Pobierowie wygłosił swój ostatni wykład „*Nieziemska Geometria*”.

Opracowała prof. dr hab. Małgorzata Makiewicz

¹ M. Makiewicz, *Matematyk, po trosze poeta...* Przegląd Uniwersytecki, 2004, nr 10/12, s. 34-35